

CURIERUL MISSIONAR

„CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CE-LOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE”

CE-LOR CE BINEVESTE-SC PACE,

Anul XVIII.

No. 8.

CUPRINS:

Organizați lucrarea de binefacere creștină

De ce să studiez zilnic?

„Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta”

Administrarea bunurilor sfinte

Spiritul dărniceii

Porumbelul lui Noe

Chemați ca martori

Povestea unei nunți

În câmpia Bârsei

Vești plăcute

Pagina gospodarului

Sfârșit de cale

Organizați lucrarea de binefacere creștină

„Dacă ați făcut acestor mai mici frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut”.

Mântuitorul Isus Hristos, măsoară vrednicia răsplătirii creștinului după măsura în care s'a străduit pe pământul acesta, să urmeze pilda Lui, dând hrană celui flămând, de băut celui însetat, îmbrăcând pe cel gol, ajutând pe cel bolnav, mângâind pe cel întristat, și sacrificând pentru orice lucrare bună.

Advenștii de Ziua Șaptea așteaptă să vină Domnul Hristos în curând, de aceea este de datoria lor să facă toate câte a spus Mântuitorul că trebuie făcute înainte de arătarea Lui pe norii Cerului. El dorește să se predice din nou Evanghelia cu aceeași putere și în același chip cum s'a făcut în zilele umblării Lui pe pământ. E atâta suferință pe lume încât numai inima creștină poate să ajute celor cari trăiesc în timpuri ca acestea. E datoria de a predica Evanghelia nu doar în cuvinte frumoase sunătoare ci în fapte de iubire și ajutor creștin.

Să ne pregătim pentru iarna care ne stă în față. Să luăm pildă dela cei cari au pornit mai înainte cu astfel de lucrare. Câteva Comunități ale noastre au organizat anul trecut bucătăria pentru să-

raci și au primit dela Domnul asigurarea: „Bine, slugă bună și credincioasă!” Alte Comunități s'au inspirat din lucrul acesta și plănuiesc lucrarea în felul următor:

Ele discută mai întâi lucrarea aceasta în Comitetul Comunității care vine cu planul și cu propunerea înaintea Comunității. Se formează un comitet de 3—5 persoane, după mărimea Comunității și a lucrării de făcut, care să se ocupe de acest lucru. Acest comitet începe să strângă alimente dela cei binevoitori și să le depoziteze într'un loc sigur. El ține bine socoteala de tot ce strânge. Se asigură să aibă pâine, sau făină de grâu sau de porumb, cum și toate câte trebuie pentru pregătirea și împărțirea hranei: mașină de gătit, vase de gătit, mese, și farfurii, linguri și furculițe pentru servitul alimentelor. Toate acestea se păstrează la un loc sigur. Se asigură de un loc unde va pregăti și va împărți hrana. Ei caută ca aceasta să nu fie chiar în clădirea unde este și localul de adunare.

Acum fiind timpul de adunat recolta se pot găsi pe un preț mic sau chiar și în dar toate câte trebuie pentru hrană.

Înainte de a porni cu bucătăria

pentru săraci, se va vedea ca totul să fie bine plănuțit, potrivit cu împrejurările, pentru ca să se facă bine și nu rău. Se va lua înțelegere și cu autoritatea cea mai apropiată. Uneori dorim să faci binele vezi că ai făcut un rău mare pentru că nu ai avut pricepere și lucrul nu a fost bine plănuțit. Dar iubirea acoperă multe de greșeli. Când facem ceva din iubire, și Domnul ne va ajuta să îndreptăm greșelile.

Din dorința de a face o lucrare cât mai bine organizată pentru binefacere s'a înființat o asociație a noastră sub numele de: „Asociația filantropică și de asistență medicală „Samariteanul Milos”, persoană juridică.

„Scopul Asociației este:

a) De a construi, a organiza și a conduce sanatorii, clinici, spitale, dispensare, leprozerii, școli de surori de caritate și de orice fel de personal sanitar și de ocrotire socială, școli de bucătărie igienică și restaurante și ospătării igienice și propagatoare de abținere dela băuturi spirtoase, colonii pentru îngrijirea sănătății.

b) De a colecta în cadrul legilor și regulamentelor articole de hrană și de

imbrăcăminte, medicamente și bani pentru asistența săracilor, a deținuților și a invalizilor, în familii, în temnițe, în la-găre și în sanatorii sau spitale.

c) De a organiza și pune în funcțiune în orice localități din Țară filiale pentru îndeplinirea acestei opere, sub direcțiunea Centralei.

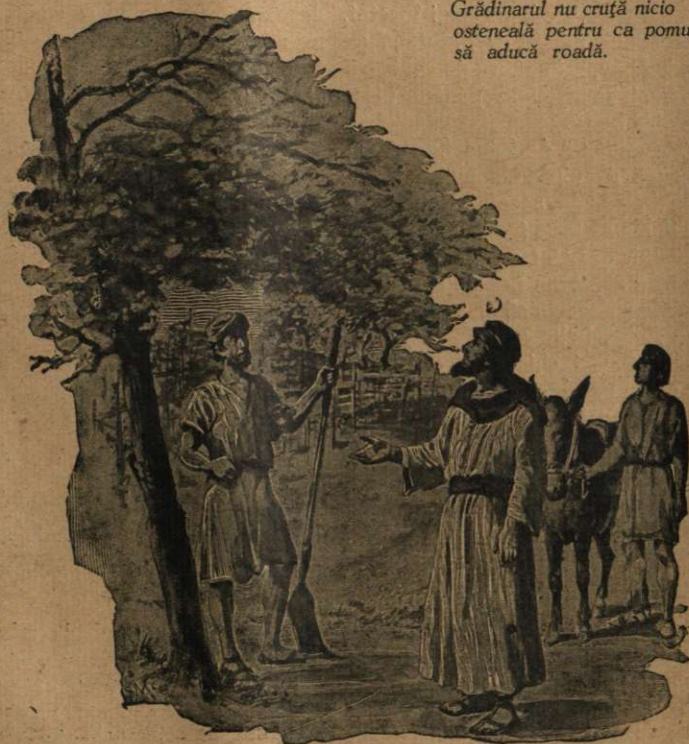
d) De a organiza și pune în funcțiune propagarea a tot felul de cunoștințe de fiziologie, igienă, temperanță, dietetică, îngrijirea practică de bolnavi, îngrijirea și creșterea copiilor noi născuți, mijloace preventive și curative pentru păstrarea și redobândirea sănătății, cultivarea sănătății morale în tineret și în întreaga societate, etc., prin ținerea de conferințe publice, sau în cercuri restrânse.

e) De a publica și de a vinde sau a dăruia prin librării și prin colportori cărți, broșuri și reviste întru realizarea scopurilor arătate mai sus.

f) De a dobândi cu titlu oneros sau gratuit imobile și proprietăți destinate realizării scopurilor Asociației.

g) De a organiza și a face să funcționeze cursuri de primele ajutoare în caz de boli, în caz de rănire și de accidente, cât și cursuri de orice îngrijiri medicale, spre a pregăti bărbați și femei pentru opera de asistență medicală necesară în timpurile de mari încercări prin care poate trece Țara”.

Grădinarul nu cruță nicio osteneală pentru ca pomul să aducă roadă.

Toți cei cari sunt doritori de a ajuta lucrarea aceasta bună vor trimite ajutoarele lor, sau vor scrie pe adresa: Gh. Stănică, Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116, București 4.

Pentru desvoltarea lucrării medicale avem nevoie de numele tuturor aceluia dintre membrii Comunităților noastre cari au studii, ce se pot dovedi cu certificate valabile, în cele ale îngrijirii sănătății și anume: Medici, dentiști sanitari, surori de caritate, moașe, surori de ocrotire, îngrijitoare de copii. Aceste persoane sunt rugate să ne comunice pe adresa: I. Reit, Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116, București 4, următoarele: Numele întreg, adresa, data de când sunt membri ai Comunității, din ce Comunitate fac parte, ce studii medicale au făcut, unde, când și ce certificate au, vârsta, ocupația actuală. Dorim ca tuturor acestor persoane să le întindem o invitație de a da ajutor în lucrarea de binefacere creștină. Sunt cuprinși aci și aceia cari acum sunt în curs de pregătire, fiind elevi la o școală oarecare medicală.

Credem că Bunul Dumnezeu așteaptă dela noi să facem o lucrare mai stăruitoare în privința binefacerii creștine. El va fi cu noi dacă noi vom face lucrarea pe care o așteaptă dela noi pentru zilele acestea.

Domnul să învieze Biserica Lui, pentru lucrarea din zilele sfârșitului. Amin!

București.

D. Florea

„Noi suntem economi, cărora ni s'a încredințat de Domnul nostru absent să avem grijă de gospodăria și de interesele Lui. El S'a întors la cer, lăsând lucrurile pe seama noastră, și El așteaptă ca noi să priveghem și să așteptăm arătarea Lui”. — „Mărturiu pentru Comunitate”, vol. 2, p. 23.

De ce să studiezi zilnic?

Trăim o perioadă din istoria lumii când iscusința oamenilor a atins trepte înalte și când fiecare lucru din jurul nostru — locuințele, mijloacele de transport, vânzările și cumpărările noastre — tind spre ușurință și confort. Chiar și ziarele sunt astfel tipărite ca să prezinte ușurință la citit. Cele mai multe din lucruri sunt perfecționate pentru trebuința noastră, cu rezultatul că oamenii devin mai puțin activi chiar când este vorba să primească ideile altora fără să mai simtă nevoia de-a cheltui energie în a gândi pentru ei înșiși.

Se propagă această idee și în poporul lui Dumnezeu? Ne declarăm mulțumiți dacă ascultăm numai o predică sau interpretarea dată de instructor în școala de Sabat? Sunt tinerii noștri mai mulțumiți să ia parte la adunările Cercului Misionarilor Voluntari și să asculte o cuvântare bine pregătită, decât să ia parte la exerciții cari cer studiu și cercetarea Bibliei?

Veți zice, poate, că aceste întrebări nu ne privesc pe noi! Să fie oare așa? Nu. Punem aceste întrebări tocmai pentru că noi credem că ele descoperă pentru poporul lui Dumnezeu un mare pericol, atât pentru bătrâni cât și

pentru cei tineri. Trebuie să dăm alarma acum când lucrurile se pot îndrepta în bine și când la dispoziția fiecăruia stă posibilitatea să studieze în fiecare zi Cuvântul dătător de viață.

Am în față rapoartele statistice ale trim. II—1938. Școala de Sabat numără 26.626 elevi; 8.093 au fost lipsă dela binecuvântatele ore din școala de Sabat iar 8.093 au studiat lecțiunea numai ocazional. Ne mai rămâne un număr de 9.755 elevi cari studiază lecțiunea zilnic și numai 5.464, deci 36% sunt cari studiază lecțiunea în fiecare zi și n'au lipsit niciodată dela ora școlii de Sabat. Dar tu, iubite frate, care faci parte din ceilalți 64%, crești în harul Domnului numai prin ascultarea unei predici sau a lecțiunii auzită dela amvon? Vei crește și tu până la măsura de bărbat desăvârșit în Hristos Isus dacă nu studiezi în fiecare zi Sfânta Scriptură?

Dar cum stau tinerii Misionari Voluntari, aceia despre cari Domnul zice că sunt „mâna Lui dreaptă?” La aceeași dată erau 8.102 membri înscriși în cele 355 Cercuri ale Misionarilor Voluntari. Vreți să știți câți dintre ei studiază Biblia la rând? Numai 1.081 și fac Straja Dimineții 2.450. Avem deci 70% dintre membrii

Cercurilor Misionarilor Voluntari cari nu studiază Biblia decât ocazional; ascultând o predică sau învățând în grabă lecțiunea în Sabat dimineața.

Iubiți frați, Diriginți ai școlilor de Sabat și ai Misionarilor Voluntari! Domnul ne-a pus păzitori peste casa lui Izrail, și asta înseamnă o mare răspundere pentru care vom da socoteală la ziua de apoi. Să ne întrebăm fiecare în temere de Dumnezeu dacă ne-am făcut datoria și ce mai putem face pentru a veni în sprijinul fraților noștri.

De ce să studiezi zilnic? Pentru că noi, ca și Psalmistul David, vom găsi cuvintele Lui plăcute și ele ne vor aduce bucurie și fericire. Ps. 104, 34. Profetul Ieremia a descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu un izvor de bucurie și veselie pentru inima lui în zile de întristare și descurajare. Ier. 15, 16.

„Prin studierea Sfințelor Scripturi căpătăm o cunoștință dreaptă de felul cum trebuie să trăim ca să ne bucurăm în cea mai mare măsură de o fericire deplină”. — „Mărturie”, Vol. III, pag. 374.

Trebuie să studiem zilnic pentru că suntem aproape de Impărăția lui Dumnezeu și, ca și Izrail pe vremuri, trebuie să primim

Carte de Onoare

Se certifică prin aceasta că.....

elev... a... Școlii de Sabat din Comunitatea.....

a studiat Lecțiunea zilnic și a fost prezent... și punctual... la

Școala de Sabat în trimestrul..... 19.....

Instructor,.....

Dirigințe,.....

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței.....

Secretar,.....

Toți elevii școlii de Sabat cari vor studia zilnic lecțiunea și vor fi prezenți și punctuali la școala de Sabat, vor primi o distincțiune sub forma arătată aci alături.

Această „Carte de onoare” va fi tipărită în color, și va constitui o amintire plăcută pentru cei cari se vor strădui să împlinescă obligațiunile cerute. Conducătorii școlilor de Sabat să atragă atențiunea membrilor asupra acestui lucru, îndemnând pe toți să se străduiască spre a primi această „Carte de onoare”.

mari binecuvântări cu condiția să studiem Cuvântul Lui „cugetând asupra lui ziua și noaptea, căutând să faci tot ce este scris în el”. Iosua 1, 8. Dacă facem din Cuvântul lui Dumnezeu studiul nostru de căpetenie, Iehova Domnul ne va da binecuvântări de o valoare neprețuită.

Trebue să studiem zilnic deoarece caracterul nostru se curățește și se înobilează printr'un astfel de studiu. „Acestia”, zicea Apostolul Pavel când se referea la Bereeni, „aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic, prin aceea că primeau cuvintele cu toată îndemânarea minții lor, și zilnic studiau Scripturile ca să vadă dacă ce li se spunea, era așa”. Fapte 17, 11, Twenty-Century N. T.

„Dacă lecțiunile Bibliei sunt introduse ca studiu zilnic, ele vor avea o adâncă și statornică influență asupra caracterului”. — „Faptele Apostolilor”, pag. 20.

De ce să studiem zilnic? Pentru că Domnul ne îndeamnă să creștem în harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos și după cum în viața fizică singura cale de a crește este hrana, tot așa și în viața spirituală trebue să ne hrănim cu hrană spirituală, dacă vrem să creștem. Să spunem ca și credinciosul Iov: „Am prețuit cuvintele gurii Lui mai mult decât hrana mea zilnică”. Sau, putem repeta cuvintele Domnului Isus: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

„După cum viața noastră fizică este susținută prin hrană, așa și viața noastră spirituală este susținută prin cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare suflet trebue să primească viață din Cuvântul lui Dumnezeu. După cum trebue să mâncăm pentru noi înșine ca să fim hrăniți, tot astfel trebue să primim și Cuvântul pentru noi înșine. Nu trebue să-l primim numai prin mijlocirea altei minți. Trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu îngrijire, cerând dela Dumnezeu ajutorul

Duhului Sfânt, pentru a putea înțelege Cuvântul Său. Trebuie să luăm un verset, să ne concentrăm mintea asupra lui stăruind de a scoate din acel verset ideea pe care a pus-o acolo Dumnezeu pentru noi. Noi trebue să stăruim asupra gândului Aceluia până când ni-l însușim, și înțelegem „ce zice Domnul.” — „Hristos, Lumina lumii”, pag. 331.

Trebue să studiem zilnic pentru că Dumnezeu are nevoie de câștigători de suflete — bărbați

și femei cari pot împărți drept și prezenta clar Cuvântul lui Dumnezeu — lucrători aprobați de El. Dar cum pot oare acei cari nu se hrănesc zilnic din acest Cuvânt să fie ceea ce Dumnezeu așteaptă dela fiecare copil al Său?

„Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți”.

Depart. școlii de Sabat

„Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta”

Ca și evlaviosul Simeon, a cărui cea mai mare țintă în viață era mântuirea lui Dumnezeu pentru oameni, pe care a și văzut-o în pruncul Isus pe care-L ținea în brațe, după care lucru se simțea pregătit de moarte, așa și fratele Vasile Donic, care poate e cel mai în vârstă dintre frații noștri cari sunt în viață, a văzut mântuirea lui Dumnezeu la adânci bătrânețe, fiind în vârstă de 103 ani.

Deși foarte bătrân, totuși e destul de sănătos atât la corp cât și la minte.

Intr'o zi, pe când nepotul său citea din Sfânta Scriptură, fără să ia în seamă pe bătrân, acesta mereu întindea gâtul pentru ca urechea lui cea îmbătrânită să poată prinde cuvintele vii ale lui Dumnezeu. Cuvântul odată auzit, s'a coborât în inimă și a început lucrarea sa.

Cu mare bucurie, fr. Vasile Donic a împlinit și cuvintele Domnului Isus din Marcu 16, 16 pr. p., în ziua de 22 Mai 1938, de față fiind patru generații din neamul lui: fr. V. Donic, fiica sa în vârstă de 58 ani, nepotul său de 33 ani și strănepotul său de 7 ani.

Cu adevărat, Evanghelia lui Dumnezeu, este o mare putere, căci o așa lucrare, omul nu este în stare s'o facă. Romani 1, 16.

A. Popov

Campania de Toamnă

Anul acesta va trebui să depunem un efort mare pentru vestirea adevărului prin Campania de Toamnă. Pe lângă revista festivă ce se distribuie până acum, vom tipări și o revistă pentru copii, pentru ca și ei să poată lua parte la această măreață lucrare. Conducătorii trebue să le trezească interesul pentru aceasta.

Administrarea bunurilor sfinte

Nevoia de administrație se remite în orice lucrare. Tuturor instituțiilor, fie comerciale, civile sau bisericești, li se cere să fie bine administrate. Bunurile cuprinse în administrație, au nevoie să fie mănuite și folosite cât mai bine pentru progresul și dezvoltarea acelei instituții.

Când privim în natură, observăm o mână pricepută care le administrează pe toate. Este Dumnezeu Creatorul, care administrează toate acestea. El se ocupă și de cele mai mici lucruri, cât și de cele mai mari. Nimic nu-l scapă de sub ochiul Său Atoatevăzător.

La fel trebuie să fie și în biserica Domnului. Dela început, bunurile ei au fost administrate. Cu cât Biserica crește și se dezvoltă, în aceeași măsură și nevoile unei administrații cresc.

Timpul nostru cât și împrejurările dinaintea revenirii Domnului Isus Hristos, cer ca toți bărbații chemați de Dumnezeu pentru administrarea bunurilor sfinte, ale Comunității, să se adune din când în când și să se consfătuiască. O asemenea adunare a fost și în Uniunea noastră, cu toți frații Secretari-Cassieri și Președinți de Conferințe.

Pe lângă planurile și metodele noi discutate cu privire la administrație, a fost o parte de studiu cu mult mai importantă — și anume: nevoia de administratori consacrați și însușirile lor.

Nu este suficient să cunoști administrația și metode noi, dacă celui însărcinat cu administrația, îi lipsește partea cea mai importantă, adică consacrarea și însușirile sfinte. În biserica lui Dumnezeu nu e loc pentru administratori, bărbați cari sunt indiferenți cu privire la consacrare

și principiile sfinte ale adevărului.

În Spiritul Profeției, găsim îndemnuri cu privire la aceasta și în ce fel trebuie să fie administratorii bunurilor bisericii. „În vremea aceasta lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de bărbați și femei cari au însușiri rare, și alese puteri administrative; bărbați și femei cari să cerceteze cu răbdare și amănunțit nevoile lucrării din diferite câmpuri; oameni cu putere de a lucra mult, oameni cari au inimă caldă și plină de bunătate, minte rece, judecată sănătoasă, și nepărtinitoare; oameni sfințiți de Spiritul lui Dumnezeu, și cari pot spune fără teamă **Da**, sau **Nu** și **Amin**, la propuneri; oameni cari au convingeri puternice, înțelegere clară, inimă curată și plină de simpatie; oameni cari pun în practică cuvintele: *„Voi toți sunteți frați”*. (Mat. 23, 8). Oameni cari se străduiesc să înalțe și să refacă neamul omenesc”. — „Slujitorii Evangheliei”, pag. 424—425. ed. engl.

„Aceia cari lucrează în ramura administrativă ar trebui să se străduiască pe toate căile să nu cadă în greșală pe urma unor principii sau metode rele. Raportul vieții lor poate fi ca și al lui Daniel la curtea babiloniană. Când toate lucrările administrative au fost puse la cea mai deaproape cercetare, nu s'a putut

afla nici cea mai mică greșală. Raportul vieții lui administrative, oricât de neîntreg ar fi, cuprinde învățături vrednice de a fi studiate. El descoperă faptul că un administrator nu e necesar să fie un om al șiretlicurilor și al vicleniei. El poate să fie un om călăuzit de Dumnezeu la fiecare pas. Daniel, în timp ce era prim-ministru al împărăției Babilonului, era și un profet al lui Dumnezeu, primind lumina inspirației cerești. Vieța lui este o ilustrație de ceea ce poate fi oricare administrator creștin. . . . „Slujitorii Evangheliei”, p. 424 ed. engl.

„Mai ales e nevoie de administratori consacrați, oameni cari vor pune în practică principiile adevărului la fiecare lucrare administrativă. Aceia cari sunt puși cu răspunderea asupra treburilor financiare nu trebuie să ia asupra lor alte poveri, poveri pe cari ei nu sunt în stare să le poarte; tot astfel răspunderea lucrărilor administrative nu trebuie să fie lăsată pe seama unor oameni nepricepuți. Cei cu răspundere în lucrare au greșit uneori, îngăduind să fie rânduți oameni lipsiți de tact și de îndemănare pentru a purta grija de mari interese financiare.

„Oameni promițatori în cele administrative ar trebui să se desvolte și să-și desăvârșească talentele lor prin studiul și educația cea mai temeinică. Niciunul din administratorii, cari astăzi

Cu ocazia institutului Casierilor ținut la București.

Va veni o zi când fiecare va trebui să dea socoteala de isprăvnicia lui. Trebuie să fim călăuziți de principiul de a face toate lucrurile drepte față de Dumnezeu și față de lucrarea Lui.

sunt în legătură cu lucrarea, nu trebuie să fie om nepriceput. Dacă în vreo ramură de lucrare oame-
nii ar trebui să folosească prile-
jurile ce le vin pentru a ajunge
înțelepți și folositori, aceasta e
tocmai la oameni cari folosesc în-
sușirile lor pentru dezvoltarea îm-
părăției lui Dumnezeu în lumea
noastră. În vederea faptului că
noi trăim atât de aproape de în-
cheierea istoriei pământului, ar
trebui să fie mai multă desăvâr-
șire în lucrare, mai multă lucrare,
rugăciune, priveghere și așteptare
mai atentă. Agentul omenesc ar
trebui să se străduiască să atingă
desăvârșirea, pentru ca să poată
fi un creștin ideal și întreg în Isus
Hristos". — „Slujitorii Evanghe-
licii", p. 423—424 ed. engl.

„Administratorii și lucrătorii să
țină totdeauna minte că Dumne-
zeu cere desăvârșire în toate lu-
crurile cari sunt în legătură cu
serviciul Lui. Toți acei cari intră
în instituțiile noastre ca să pri-
mească învățatură, să caute să în-
țeleagă lucrul acesta. Să se dea
ocazie tuturor să ajungă la cel
mai înalt grad de a fi în stare să
se facă de folos. Să cunoască
toate ramurile de lucrare, așa în-
cât, dacă sunt chemați în alte
câmpuri, să aibă educație în toate

privințele, și astfel să fie în stare
să poarte felurite răspunderi". —
„Mărturii", Vol. 7, pag. 147.

„Până acum n'a fost destulă
grijă de a procura talentele cele
mai distinse pentru a lucra în di-
ferite părți ale lucrării noastre.
Cei cari poartă răpsunderea lu-
crării noastre, trebuie să fie oa-
meni educați pentru lucrare, —
oameni pe cari Dumnezeu îi poate
învăța, și pe cari îi poate onora
cu înțelepciune și cu pricepere,
așa cum a făcut cu Daniel. Ei tre-
buie să fie oameni cari cugetă, —
oameni la cari să se vadă că
poartă urmele îndemnurilor lui
Dumnezeu, și cari înaintează fără
incetare în sfințenie, demnitate
morală și priceperea lucrării lor.
Ei trebuie să fie oameni ai rugă-
ciunii, — oameni cari se vor urca
sus pe munte, să vadă slava lui
Dumnezeu și demnitatea ființelor
cerești pe cari El le-a rânduit să
poarte răspunderea lucrării Lui.
Atunci, ca și Moise, ei vor urma
modelul dat lor pe munte, și vor
fi cu ochi deschiși să caute și să
aducă în lucrare talentele cele
mai alese pe cari le pot primi.
Dacă sunt oameni cari cresc și au
minte sfințită, dacă ascultă de
glasul lui Dumnezeu și caută să
prindă fiecare rază de lumină din

cer, ei, ca și soarele vor urma o
cale din care nu se vor abate, și
vor crește în înțelepciune și har
înaintea lui Dumnezeu.

„In mod deosebit aceia cari au
ceva de spus în privința admini-
strației lucrării, trebuie să fie cu-
prinzători la minte și sfințiți la
judecată. Ei nu trebuie să cheltu-
iască zadarnic banii Domnului
din lipsă de cugetare, sau din lip-
să de tact administrativ; iarăși nu
trebuie să facă greșeala de a mărgi-
ni lucrarea prin adoptarea unor
planuri strănte, și prin lăsarea lu-
crării pe seama unor oameni lip-
șiți de îndemănare".

„Adesea mi-a fost arătat că
toate instituțiile noastre trebuie să
fie administrate de bărbați spiri-
tualii, și cari nu vor pune în admi-
nistrație idei și planuri greșite pe
cari le-ar avea ei. Lucrarea aceas-
tă nu trebuie lăsată pe seama n-
oror persoane, cari vor amesteca
cele sfinte cu cele profane, și cari
vor privi lucrarea lui Dumnezeu
ca fiind pe aceeași treaptă cu cele
pământești, și deci putând fi ad-
ministrată în același fel obișnuit
în care ei au fost deprinși să tra-
teze afacerile lor trecătoare. Până
când nu vor fi puși în legătură
cu instituțiile noastre oameni cu
vederi largi, și cari pot face plu-
nuri în armonie cu creșterea lu-
crării și cu caracterul ei înalt, ten-
dința va fi să se tot înjosească și
să se mărginească tot ce se întrep-
rinde, iar Dumnezeu va fi deso-
norat. Fie ca toți cei cari poartă
răspunderi în lucrarea lui Dum-
nezeu, să se urce tot mai sus, în-
tr'o atmosferă mai sfântă, la care
trebuie să fie fiecare creștin ade-
vărat. Dacă vor face lucrul ace-
sta, atunci atât ei cât și lucrarea
pe care o reprezintă va fi înălțată
și îmbrăcată într'o demnitate
sfântă, și vor impune respect tu-
tutor celor cari vin în legătură cu
lucrarea". — „Mărturii", Vol. 5,
p. 549—550.

Toate acestea ne sunt îndem-
nuri de consacrare și sfaturi că-
lăuzitoare în administrarea bunu-
rilor sfinte ale Bisericii Domnului
Hristos.

Gh. Stănică

Spiritul dărnicieii

Fiecare suflet născut nou în Impărația lui Dumnezeu, devine o făptură nouă. Vechea lui fire și natură dispăre când constată că o nouă naștere și o nouă viață începe în el. Noua făptură este născută prin lucrarea Spiritului Sfânt și o nouă viață asemenea Maestrului este trăită. Una din primele roade ale vieții celei noi, este prima roadă a Spiritului Sfânt — iubirea. Firea a fost schimbată în așa fel, încât păcătosul creat din nou în Hristos devine asemenea lui Hristos. Spiritul lui Hristos este iubire. „Dumnezeu este iubire”. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu”.

Adevărata natură a celui născut din nou este iubire, și iubirea este calitatea dărnicieii. Iubirea fără măsură, fără a mai nădăjdui ceva în viitor. Ea dă pentru că „a da” este adevărata ei natură. Iubirea nu poate da niciodată așa de mult, după cum îi este dorința, până își deșartă toate resursele și pe deasupra se dă și pe sine. Dumnezeu a dat pe Fiul Său, cerul și viața veșnică tuturor acelor cari vor să creadă. Hristos S'a dat pe Sine. Adevăratul lucrător dă tot ce este al său, serviciul, puterea sa, mijloacele sale, pentru că trăiește o viață asemenea cu a lui Hristos.

„Dumnezeu iubește pe dătătorul voios”, scrie Pavel prin Spiritul Sfânt, ca să ne arate că în ochii lui Dumnezeu, un adevărat dătător este acela care iubește să dea. Când adevărata iubire însuflă pe dătător, este o bucurie, o plăcere. Când dăm acelor pe cari noi îi iubim, nu însemnează că este o impunere, și nici nu poate fi o obligație. Dacă eu sunt constrâns ca să dau și dau fără bunăvoință, aceasta nu este o dărnicie în sensul Bibliei. Când un copil dă din dulciurile sale, sau altceva, din cauza amenințării pedepsei, devine în aparență

un iubitor, dar el nu este un dăruitor. El se simte despuiat și tratat în mod nedrept. Când un lucrător dă darurile sale pentru că se simte obligat să dea pentru lucrarea Bisericii, nu este binecuvântat. El trebuie să dea bucuros și binevoitor.

În decursul tuturor veacurilor cauza lui Dumnezeu a fost susținută din zecimi și daruri. Din ziua când Abraam a dat zecimea lui Melhisedec, din toate câte luase dela regii păgâni din valea Iordanului, și până în zilele noastre, a fost planul lui Dumnezeu ca zecimea și darurile să sprijine lucrarea Lui.

Organizarea darurilor nu este o impunere. Plătirea zecimii nu a fost niciodată silită printre noi. Omul este liber de a da sau de a nu da. Ea este datoria lui față de Dumnezeu. Noi putem face ca cineva să aibă prin lege gânduri curate, și chiar îndemnăm asupra cușetelor curate și sfinte în locul celor murdare și necurate, dar în ciuda acestora, fiecare om gândește așa cum vrea. Așa că dacă cineva alege partea cea bună de a da, nu este decât propria lui voință. Ferice este lucrătorul care alege ca, în toate ocaziile, să gândească drept și să facă ce este drept.

După noi, slujitorul sau lucrătorul conduce toate lucrurile. Exemplul său, într-o foarte mare măsură, ajută altora în alegerea de a face ce este drept. Un cuvânt de batjocoră, sau o observație în felul acestora: „Nu-mi place să mi se impună”, sau „Am să dau așa cum îmi place mie”, are o influență foarte mare. Și mulți oameni, auzind asemenea observații, în deosebi când ele vin dela unul care este și conducător, neglijează de a face ceea ce i-ar ajuta în cele spirituale.

Lucrarea noastră este urmarea unității noastre. Ceea ce o Comunitate sau o persoană nu poate

face singură, pot face cu ușurință, însă, mai multe Comunități la un loc. Pentru acest motiv noi ne unim, și cu toți împreună, se poate înfăptui mult mai mult. Astfel în zecimi, în darurile anuale, în Săptămâna de Sacrificiu, și în alte daruri, o persoană poate să facă ceea ce este partea lui, dar nu este cu puțință ca de exemplu această sumă mică să poată realiza răspândirea adevărului. Ea poate face ceva, însă nu prea mult. Cu toate acestea, dacă o mie de lucrători ar voi ca să se alătore în aceste daruri și fiecare să dea această sumă mică ar fi de 1000 de ori mai mult. Și dacă cinci mii ar voi să se alătore acestui plan, ar fi atunci de cinci mii de ori mai mult pentru lucrarea lui Dumnezeu. La fel este cu zecimea și cu toate darurile. În unire — făcând toți același lucru — se pot realiza mari planuri. Dar neîmplinirea datoriei în parte a fiecăruia dintre noi, are urmări grele asupra totalului.

Spiritul dărnicieii depline este iubire. Când cineva dă cu părere de rău, sau de nevoie, are puțină răsplată. Inima trebuie să fie dreaptă cu Dumnezeu, de a face din „a da” o plăcere dătătorului și darul primit de Domnul, care o va răsplăti. În viața adevăratului creștin, dărnicia este chiar o parte din viața lui. Pentru el aceasta însemnează a mânca și a bea; bucurie și pace. Fiecare dar asemenea acelor pe cari le-am amintit, este un nou privilegiu, și fiecare chemare la jertfire, o nouă ocazie; iar plănuirea acestor daruri și renunțarea de sine spre a face față acestor ocazii, este o parte din bogăția experienței creștine.

Adevăratul creștin trăiește ca să dea, și nu pentru a primi. El să se roage în fiecare zi: „Doamne, deschide-mi ochii ca să pot vedea ocaziile servirii și fă inima mea binevoitoare în ziua puterii Tale!” Să mergem dar înainte dând și rugându-ne, împlinind și de astă dată planul lui Dumnezeu, cum a fost împlinit și înaintea zilelor noastre.

Trd. R. Artinian

Pentru micuții noștri

Porumbelul lui Noe

În seara următoare mătușica începu:

Când lumea era plină de răutate și păcat și oamenii nu se mai lăsau muștrați de Spiritul lui Dumnezeu, Noe cel evlavios primi poruncă dela Dumnezeu să facă o corabie foarte mare, cu care să-și poată scăpa vieața, el împreună cu cei cari mai rămăseseră credincioși lui Dumnezeu. Dar bunul Tată ceresc dorea ca și animalele să găsească scăpare în corabia lui Noe și anume câte șapte perechi din cele curate și câte o pereche din cele necurate. De aceea corabia trebuia să fie încăpătoare și rezistentă. Noe a lucrat la ea 120 de ani și când a terminat-o, a intrat înăuntru împreună cu familia sa. Cât privește animalele, n'a fost nevoie ca Noe să le cheme, sau să le silească să intre în corabie.

Cu o săptămână înainte de a veni potopul, ele au venit toate și au intrat în corabie. Până și târtoarele pământului au intrat perechi, perechi, în corabie. Văzduhul era plin de păsările cari ciripeau voios și cari veneau și ele în sbor. Tot ce putea sbura, tot ce avea aripi, intrau două câte două în corabie. Puteai să vezi: vulturi, șoimi, găini, găște, rațe, corbi, porumbei și tot felul de păsările cântătoare cari și-au găsit scăparea în corabie. Se părea că porumbelii cei slabi uitase de frică și sburau fără nicio teamă prin ușa cea mare înăuntru.

Când toate animalele intrară înăuntru, Dumnezeu însuși închise ușa și apoi veni potopul peste pământul plin de păcate.

A plouat patruzeci de zile fără întrerupere și apele au crescut ridicând corabia și purtând-o pe deasupra. Toți munții erau acoperiți de apă. Tot ce avea vieață pe pământ a murit, afară de cei din corabie cari au fost salvați.

Cinci luni de zile a plutit corabia cu povara ei prețioasă și în tot timpul acesta Dumnezeu s'a gândit mereu la Noe, la familia lui și la toate viețuitoarele din corabie, îngrijindu-Se de tot ce era în corabie. Apoi Dumnezeu a condus corabia pe muntele cel mare și înalt, numit Ararat, unde a rămas împotmolită.

Apele scădeau mereu; totuși au trebuit să treacă trei luni de zile până când să observe Noe vârful muntelui. Dar el a așteptat cu răbdare încă patruzeci de zile și de abia după aceea a dat drumul unui corb, care a sburat și s'a întors iarăși să se odihnească pe corabie, spre a dispărea iarăși în depărtări. Noe știu astfel că păsărea nu găsea nicăieri loc de odihnă. După aceea Noe trimise un porumbel să vadă dacă au scăzut apele dar apele erau așa de mari, că porumbelul negăsind loc să se odihnească, s'a întors la corabie și Noe l-a luat înăuntru.

După ce au mai trecut încă șapte zile, Noe a trimis din nou porumbelul. De data aceasta porumbelul s'a reîntors către seară și iată că în cioculețul lui era o ramură de măsline ruptă de curând. Aceasta însemna că vârful muntelui erau ieșite afară din apă și că nu peste mult timp apa avea să scadă de tot și pământul avea să se ivească.

Cu mare bucurie l-a primit Noe!... Și eu îmi închipui că Noe l-a mângâiat și l-a lăsat să zboare cu ramura de măsline în cioc prin toată corabia, pentru ca toți cei cari erau acolo să poată vedea că peste puțin timp vor părăsi corabia. Și cred că și porumbelul s'a bucurat foarte mult, pentru că de mult nu mai sburase el prin copaci și nu mai ciugulise frunzulițe verzi. Dar pasărea și-a dat seama că afară din corabie nu putea să fie în siguranță și s'a gândit să se întoarcă în corabie.

Au mai trecut alte șapte zile și pentru că porumbelul, de fiecare dată își îndeplinise în mod credincios misiunea, Noe s'a gândit să-l trimită și a treia oară tot pe el. Biblia ne spune că de data aceasta porumbelul nu s'a mai întors. Acum nu numai că a găsit vârful pomilor afară din apă, dar și ramurile îi ofereau destulă hrană și adăpost, așa că a rămas afară bucurându-se de toată libertatea. Iată, deci, ce serviciu a făcut porumbelul lui Noe și ce recunoscător trebuie să fi fost el. Iar sfârșitul potopului a fost așa, că apa a scăzut de tot, pământul s'a uscat bine și atunci Noe s'a coborât din corabie împreună cu familia lui și cu toate viețuitoarele și mulțumind lui Dumnezeu pentru felul minunat cum îi salvase, au început o nouă vieață pe pământul pe care nu se mai găsea acum nimeni afară de ei.

Trd. de Olga Irod

Chemăți ca martori

*Ori unde mergi, nu vezi senin;
E nor, e jale și suspin,
Se pierd copii, bărbați, femei,
Dar noi ce facem pentru ei?*

*Voi cei chemați de Domnul Sfânt
Să-I fiți ca martori pe pământ,
Plecați în lume și salvați
Pe cei ce'n lanțuri sunt legați.*

*E timpul să lucrăm cu toții
Din zori și până la miezul nopții
Să n'tindem lanțul de salvare,
Și vom primi o plată mare.*

Galați

V. Șchiopoaia

Povestea unei nunți

Ea a fost prima mireasă a cărei poveste de nuntă ne-a rămas redată într'o formă așa de plăcută.

Și ce romantică a fost viața ei!

Ea s'a născut în Haran. Odată cu nașterea ei a venit în familia lui Nahor și a Milcâi, o fetiță adorabilă.

La vremea potrivită când buzele ei putură să îngăimeze numele țării sale de naștere, „Aram-naharaim” (Mesopotamia), acesta nu era un cuvânt fără însemnătate și greu de pronunțat, pentru că nu însemna altceva decât „Aram dintre cele două râuri”. Și cu toate că n'a studiat nicio carte de geografie în viața ei, știa că acele două râuri cari îi îmbrățișează țara într'un triunghi, erau Tigru și Eufratul, curgând alene unul spre altul până când își unesc apele încălzite de văpaia deșertului, și apoi se varsă în golful Persic.

Din vârsta cea mai fragedă, fetița care creștea văzând cu ochii, a învățat să-și facă partea în datoriile căminului. Ea spăla vasele de pământ, și ținea burdufurile de piele la locul lor într'un colț. Ea umplea cu ulei lămpile asemenea unor farfurii, și curăța feștilele arse. Una dintre datoriile ei, și pe care o împlinea cu deosebită bucurie, era să aducă apă. Ea n'avea așa un sistem de țevi care să-i pună la îndemână apă caldă și apă rece doar la atingerea unui robinet. În afara cetății erau fântâni, și acolo se duceau femeile și fetele cu vasele lor, purtate pe cap, și aduceau acasă cu o deosebită îndemănare în același fel apa pentru toate nevoile casei.

Lucrul acesta desvolta un mers drept și grațios și o ținută sănătoasă. Nicio femeie nu privea povara aceasta ca o greutate, pentru că la fântână avea să se întâlnească cu toate femeile din cetate, și în felul acesta avea să fie la curent cu toate noutățile. Fân-

tâna satului era gazeta zilei. Uneori fata ajuta tatălui și fratelui ei să adape vacile, caprele, oile și cămilele.

Căminul în care creștea ea era asemenea unei oaze în pustiu necredinței, pentru că de jur împrejurul ei vecinii uitase pe Dumnezeu, și se întorsese la idoli și la distracțiile și plăcerile lumești. Nu era un lucru ușor pentru un închinător al lui Iehova să se apropie de vârsta adolescenței fără tovarăși de credință. Aceasta însemna aproape o rezervă totală față de societate, și a rămâne în urmă cu toate cele ce se mai petrec în cetate.

Când ajunse la vârsta de femeie, începură s'o preocupe gândurile cari preocupă pe toate tinerele — gânduri pentru o tinerețe puternică, cinstită, curajoasă și curată — unde! De jur împrejurul ei observase efectele tovarășiilor lumești. Ea văzuse cum prietenii întâmplătoare devenise intimități. Nu odată, ci de multe ori observase rezultatele triste ale căsătoriei de credincioși și necredincioși; observase cum cu timpul influența tovarășului lumesc adusesse pe cel credincios departe de Dumnezeu. Și știind că Iehova interzisese în chip hotărât poporului Său să se unească prin căsătorie cu cei necredincioși, ea se hotărîse în inima ei tânără să-l rămână credincioasă.

Poate în timp ce se gândea la căsătorie, ținta fiecărei tinere ebraice, ea s'a hotărât să nu se căsătorească niciodată în afară de credință — niciodată! nu, — nici dacă aceasta ar fi însemnat că ea trebuie să rămână fată mare toată viața! Și aceasta era socotită cea mai tristă soartă ce putea lovi pe o femeie. Putem să credem că ea s'a rugat ca Dumnezeu, dacă El dorește ca ea să se căsătorească, să-i scoată în cale chiar persoana pe care El dorește să i-o dea de tovarăș în viață — pe cineva care să fie

una cu ea în închinarea la adevăratul Dumnezeu. Și în timp ce se ruga, ea avea credință, zi după zi, că Dumnezeu are s'o conducă în experiențele inimii ei, ca și în alte lucruri.

Și așa a așteptat, și a încredințat toate lucrurile în mâna Lui, refuzând să dea atenție stăruințelor tinerilor necredincioși.

Intr'o seară când soarele arzător dispărea în spatele colinelor din spre apus, ea își luă vadra cea mare și porni spre fântână. Inserarea liniștită și aducătoare de pace, frumusețea câmpiilor cari se întindeau dela marginea satului, cirezile de vite mugind, turmele de oi sătule odihnind în livezile înverzite, toate acestea îi aduceau pace în suflet și o făceau fericită în supunerea ei liniștită față de planurile lui Dumnezeu pentru viața ei, oricare ar fost planul acesta. Apoi observă lângă fântână o caravană de zece cămile, însoțită de mai mulți oameni. După praful care-i acoperea își dădu seama că trebuie să fi venit de departe. Curiozitatea ei era din ce în ce mai mare.

Fata se uită la caravana dela fântână, privi cu atenție la cămila din frunte cum îngenunche și omul cel bătrân descălecă de pe ea lângă fântână, și apoi văzu cu mare surprindere cum omul acesta bătrân luă o atitudine de rugă.

„Sărman bătrân!” se gândea compătimitoarea fată. Li era milă de el. În timp ce el se ruga, ea se apropie de fântână, și ajunse alături de el înainte de a-și fi terminat ruga. Apoi zâmbi la el, așa de plăcut, — un zâmbet de acela pe care cei bătrâni doresc să-l vadă la tineri.

Bătrânul era gata să răspundă. „Ai să fii așa de bună să-mi dai să beau puțină apă din vadra ta?”

„Sigur! Bea, domnul meu”, și îi dădu să bea din apa răcoritoare și înviorătoare. Apoi uitându-se la cămilele obosite, adăugă:

„Și voi da de băut și cămilelor tale!”

Un serviciu făcut din toată inima! În timp ce scotea mereu, mereu apă pentru cele zece cămile, — și cămilele nu beau așa de puțin! — puțin știa ea că serviciul ei amabil de a adăpa animalele hotărâse viitorul ei. Ea nu era numai „frumoasă”, ci era și curtenitoare, fermecătoare și energică. Nu poate fi vorba de nimic lene în finuta unei fete care era gata să adape cele zece cămile.

Bătrânul sta și se uita la ea cu atenție. După ce ea a terminat, el luă cu solemnitate niște daruri de pe spatelul cămălei sale, și făcând o plecăciune, i le prezentă. Dar ea a refuzat, printr-o această însemna să primească plată pentru fapta ei bună.

— A cui fată ești tu?

— Eu sunt fata lui Betuell răs-punse ea neștiind ce să creadă despre darurile frumoase ce-i fusese date din belșug pentru un motiv pe care nu-l putea înțelege.

Bătrânul zâmbi cu inima plină de mulțumire la amintirea numelui tatălui ei, apoi își plecă fruntea în rugă.

— Este loc pentru noi în casa tatălui tău ca să rămănem peste noapte? întrebă el.

— O, da! Cum să nu fie? Sunteți mai mult decât bine veniți!

Ce curtuazie, ce amabilitate față de bătrân, câtă bunătate era în inima acestei frumoase tinere!

Acest bătrân consacrat se rugă iarăși, de data aceasta cu glas tare: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul stăpânului meu Abraam. . . . Eu sunt pe calea pe care Domnul m'a condus”.

Fără să spună un cuvânt, tânăra s'a întors și a alergat — da, a alergat acasă, ducând vestea cea surprinzătoare că venise o caravană din partea bogatului său unchiu, Abraam! Laban, fratele ei, auzind de lucrul acesta, dădu fuga la fântână și făcu aceeași invitație ca și soru-sa.

După ce cămilele au fost aranjate pentru noapte, bătrânul a intrat în casa primitoare de oaspeți. Veșmintele, fără pată ale gazdei, încinse cu un cordon țesut de mână, erau în contrast izbitor cu

hainele prăfuite ale călătorului. Musafirul, conștient de lucrul acesta, primi recunoscător să i se spele praful de pe picioare cu apă rece și înviorătoare. Apoi intră în casa unde-i aștepta cina pregătită. Pe masă, farfuriile de pământ stăteau de jur împrejurul opaițului cu ulei de măsline. Prăjituri mici de făină integrală, prea coapte ca să poată fi tăiate, așa că totdeauna erau rupte în bucăți, stăteau gata; fructe și struguri, toate proaspete; miere, lapte de capră, brânză proaspătă, toate îți făceau cu ochiul. În cupa oaspetelui must proaspăt de fructe licărea la lumina pâlpâindă.

— Vino, prietene, haide să mâncăm, îl îmbie Betuel pe musafirul său la masă.

Dar bătrânul obosit și flămând, șovăi.

— Nu mâncăm, până nu voi spune ce am de spus. La acest bătrân și credincios serv, **datoria era pe prima linie**, chiar înainte de odihna sa. Apoi, putem să ne convingem din raportul Bibliei, că servul a vorbit pe larg despre bogățiile cele mari ale stăpânului său și despre lungă sa călătorie:

„Eu sunt servul lui Abraam, ruda ta, care s'a dus în Canaan acum mulți ani în urmă. El locuiește la Beer-Șeba. Acum este foarte bogat. Are nenumărate cirezi de vite, turme de oi, multe cămile și sute de servi. Și corturile casei lui sunt multe. El are un fiu cu numele Isaac, care este moștenitorul tuturor bogățiilor tatălui său. Isaac este necăsătorit. Tinerii din Canaan sunt necredincioși și Dumnezeu a interzis căsătoria copiilor Săi cu acești idolatri, printr-o astfel de căsătorii duc la depărtare de credință și la blestem veșnic. Isaac, slavă să fie adusă lui Dumnezeu! a crescut cu iubire pentru Dumnezeuul părinților săi.

„Dar acum ruda ta — stăpânul meu, Abraam — este bătrân, și alegerea unei soții pentru fiul său este o chestiune de cea mai mare importanță pentru el. Isaac este singurul lui moștenitor; numai prin el poate să fie asigurată promisiunea făcută de Dumnezeu lui Abraam. Cu toate acestea Isaac

este încă necăsătorit. Bătrânul meu stăpân dorește să-l însoare cu o fată care să fie de o credință cu el. În deosebi, de când cu moartea soției sale, Sarai, a dorit Abraam lucrul acesta. El și cu Isaac sunt foarte singuratici de când cu moartea ei.

„Intr'o dimineață Abraam m'a chemat în cortul lui și mi-a zis:

„Du-te înapoi în casa tatălui meu în Haran, în depărtata Mesopotamie, și caută o soție pentru Isaac. Eu m'am rugat pentru aceasta. Dumnezeu va trimite un înger ca să-ți ajute să găsești o tânără cum se cade. Pacea să fie cu tine, servul meu de încredere, când vei merge în această misiune grea și importantă. Am ales chiar zece din cele mai bune cămile, și multe daruri pentru zestrea tinerei. Du-te, Eliezer, și Domnul să fie cu tine”.

„Astfel Abraam m'a trimis înapoi în locurile unde am copilărit, ca să găsesc o soție pentru Isaac între rudelle sale cari iubesc pe Dumnezeu”.

Bătrânul tăcu. Nimeni nu spuse niciun cuvânt.

„Și așa, am venit. Am trecut peste întinderea pustiului. Noaptea am dormit sub cerul instelat. Pe cale am ținut-o drept înainte și nu știam unde am să ies, dar, iubiții mei prieteni, Dumnezeu m'a condus spre **cetatea aceasta**. Către seară m'am odihnit la fântâna de lângă marginea cetății. Obosit, istovit, plin de praf și însetat, trebuie să vă mărturisesc că doream din toată inima ca locul acesta liniștit să fie sfârșitul călătoriei mele. Am parcurs tot drumul fără să știu cum voi putea găsi pe tânăra pe care Dumnezeu dorește s'o dea lui Isaac. Dar când am văzut femeile venind la fântână, un plan — cu siguranță dela Dumnezeu — mi-a venit în minte. La fântână m'am rugat: „Doamne, tânăra căreia îi voi zice: Pleacă vadra ca să beau, și ea îmi va răspunde: Bea, și voi adăpa și cămilele tale, aceea să fie soția lui Isaac!

„Și vă mărturisesc, iubiți prieteni, că înainte de a fi terminat cuvintele în inima mea, am văzut o tânără frumoasă venind spre

fântână, cu vadra pe umăr. Pe când ea se pregătea să plece după ce scosese apă, eu i-am zis: „Dă-mi să beau, te rog”. Și ea repede a plecat vadra pe umăr și a zis: „Bea, și voi eu da și cămilelor tale să bea”.

Bătrânul tăcu iarăși, și privi la fețele uimite din jurul său. Apoi adăugă: „Prietenii mei, fata a fost fiica și sora voastră, — Rebeca!”

Toți ai casei erau uimiți mai mult decât se poate spune.

Rebeca făcuse ochii mari. Cuvintele acelea pe cari ea le rostise la fântână! Cât de ciudat — chiar foarte ciudat — se potrivise ele cu rugăciunea acestui serv bătrân!

„Așa dar, iubiții mei prieteni”, începea oaspetele, care întrerupsese tăcerea de mormânt, „știu că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea și mi-a răspuns. Acum, o lăsați să meargă?”

Tatăl și fratele rămaseră fără cuvânt și nemișcați. Eliezer, doritor să susțină interesele stăpânului său, grăbi răspunsul.

„Dacă vreți să arătați bunătațe și credincioșie față de stăpânul meu, spuneți-mi; iar dacă nu, iarăși spuneți-mi; ca să știu să mă întorc la dreapta sau la stânga”.

Apoi Laban își regăsi glasul. „Lucrul acesta vine dela Domnul, și este cu totul în afară de voința noastră”, zise el.

Și Betuel, cu ochii pironiți asupra fiicei pe care o iubea neșpus, simțind deja în inima sa singurătatea anilor cari-i stau în față, își dădu consimțământul: „Iată, Rebeca este înaintea ta. Ia-o și du-te și să fie soția fiului stăpânului tău, așa cum a spus Domnul”.

Cât de ciudat ni se pare obiceiul acestei zile îndepărtate! O căsătorie este aranjată fără ca dorințele persoanei pe care lucrurile o priveau direct — logodnica ce sta roșie cum e bujorul într-un colț — să fie consultată! Cu toate acestea obiceiul își are avantajele lui. Un astfel de aranjament nu se făcea dacă părțile vizate nu ajungeau să se iubească întrecător; și aranjamentul acesta slujea ca să călăuzească pe tineri să-și îndrepte simpatiile lor către

acea pe cari părinții lor îi aprobau. Orice altă cale era socotită nu numai ca nepotrivită, dar și ca desonorantă.

Cu siguranță că inima tânără a Rebecii va fi răspuns atunci când a auzit povestirea oaspetelui; cu siguranță că va fi ajuns ea la asigurarea că Dumnezeu o conduce în acest cel mai important pas din viața ei; și cu siguranță că tatăl, privind la ea, trebuie să fi cetit pe față-i răspunsul la călăuzirea lui Dumnezeu înainte de a fi rostit cuvintele: „Iată, Rebeca este înaintea ta. (Iată pe fața ei este răspunsul!) Să fie așa cum a vorbit Domnul”. Astfel tatăl a spus lămurit că numai pentru că vede mâna lui Dumnezeu în toate lucrurile acestea lasă el lumina vieții sale să părăsească pe cei iubiți ai ei și căminul drag.

Fericit Eliezer! Și cum a primit el aprobarea propunerii sale? Ah, bătrânul serv s'a aruncat la pământ înaintea lui Dumnezeu și I-a mulțumit. Apoi cu mare grabă a ieșit și a mai adus alte daruri, de argint și de aur și veșminte, și le-a dat Rebecii, mamei ei și fratelui ei. Daruri pentru întreaga familie! Cât de bucușoși vor fi fost ei de darurile primite din partea bogatei lor rude din țara pe care n'o vizitase niciodată!

Apoi au mâncat împreună!

A doua zi de dimineață a fost întrebată și Rebeca.

„Vrei să te duci?”

Putem să credem că ea se va fi rugat multe luni ca dacă Dumnezeu dorește să se căsătorească, să-i deschidă calea spre a se putea mărita cu cineva care se închină lui Dumnezeu. Ea a văzut cum mâna lui Dumnezeu conduce și îi îndreptează cursul vieții, și fără șovăială a răspuns:

„Mă duc”.

Ce mai pregătiri grabnice, pentru că fără zăbavă — de fapt chiar în dimineața următoare — bătrânul serv de încredere era hotărât să apuce pe calea întoarsă. Nicio odihnă pentru el în locul acesta răcoritor și liniștit. El împlinise în parte însărcinarea primită din partea stăpânului său, dar până când nu putea să-i raporteze tot ce făcuse, bătrânul cu

„Datoria întâi de toate”, nu putea găsi odihnă.

Poate că toți vecinii vor fi fost de față să ureze drum bun tinerei logodnice, care, însoțită de doica ei, Debora, ce fusese împreună cu familia chiar din copilăria Rebecii, și-au luat rămas bun și au plecat spre o țară străină.

Zile de-a-rândul a călătorit viitoarea soție a lui Isaac, mai bine de șase sute de kilometri de călătorie oboșitoare pe spatele unei cămile, peste nisipurile fără sfârșit ale deșertului. În cele din urmă, au ajuns în marea țară a Canaanului, și priveliștea s'a schimbat. Acolo erau câmpii cu grâne cari se legănau în valuri unduoase la adierea vântului; grădini de smochini, măslini, rodii și migdale; vii; cirezi de vite răspândite pe pășuni; oi nenumărate și capre de asemenea. Chiar înainte de a o fi văzut, Rebeca iubea țara care avea să-i fie locuință.

Intr'o seară Isaac a ieșit în câmp ca să cugete în taină și să se roage. Se vede că el ținea nu numai Straja Dimineții, ci și Straja Serii. Rugăciunea era ceva regulat la tânărul acesta.

„A ridicat ochii și s'a uitat; și iată că veneau niște cămile!”

„Rebeca a ridicat și ea ochii, a văzut pe Isaac și s'a dat jos de pe cămilă, pentru că ea zisese servului: „Cine este omul acesta, care vine înaintea noastră pe câmp?” Robul a răspuns: „Este stăpânul meu! Atunci ea și-a luat măhrama și s'a acoperit”.

Astfel s'au întâlnit cei doi — tânărul și tânăra care se încredințase în mâna lui Dumnezeu ca să-i ajute să-și găsească tovarășul vieții lor. Și ni se spune că Isaac o iubea. El iubea pe această frumoasă mireasă pe care Dumnezeu i-o trimisese.

Și s'au căsătorit.

Acesta este o poveste de demult. Obiceiurile s'au schimbat, dar Dumnezeu nu. El încă mai conduce pe tineri și pe tinere în planurile lor de căsătorie, — când ei îl lasă să facă aceasta.

„Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările”.

Stella P. Peterson

In câmpia Bârsei

Străjuită de falnicii Carpați cu bogatele și frumoasele lui locuri ce atrag pe călătorul de pretutindeni, câmpia Bârsei se întinde ca un covor mănăs cât poți vedea în zare.

Nenumărate sunt amintirile cari sunt legate de această câmpie și frumoase sunt locurile pe cari ea le cuprinde.

Dintre aceste lucruri și locuri se desprinde ca un monument un loc retras și plin de farmec — Școala Misionară — Institutul Biblic.

Și în anul acesta am avut fericirea a lua parte la un nou sfârșit de an școlar. Această ocazie mi-a pricinuit cea mai mare bucurie și plăcere, deoarece în asemenea momente sufletul este învăluit într'o atmosferă cerească de curaj, îmbărbătare și năzuinți spre mai bine.

Incepând cu predica de Vineri seara, ținută de fratele P. Păunescu, Directorul Școlii Misionare, s'a început cea simfonie plăcută a absolvirii anului școlar 1937/1938. Vorbind despre nevoia ducerii Evangheliei în țara noastră, a arătat că această nouă clasă de absolvire care se ridică

acum va trebui să însemne o grupă de tineri consacrați în lucrarea de a vesti pe Isus care ne poate mântui. Ni s'a prezentat în față tabloul iubirii nemărginite a lui Isus și al datoriei recunoscătoare pe care noi trebuie să o simțim față de toți oamenii, pentru cari S'a jertfit Isus Hristos.

În Sabatul de dimineață, fratele D. Florea, Președintele Uniunii A. Z. Ș., a arătat sarcina ce revine servilor lui Hristos de a lumina. Și acest plan al Său, ca adică lumina Evangheliei să străbată pretutindeni, Dumnezeu l-a urmărit continuu. Și dacă până într'o vreme această lucrare s'a părut că merge încet, apoi, potrivit profeției din Daniel, după secolul al XV-lea tipăriturile au început să împrăstie și mai mult razele tămăduitoare de suflete din Evanghelia Mântuitorului Isus.

Datoria acestei clase de absolvire este ca să caute ca această lumină să ajungă la cât mai mulți, și să ia seama ca nu cumva în vreun fel sau altul să oprească această lumină. Dumnezeu chiamă pe oricine spre a fi luminat și apoi la rândul său să lumineze mai departe. Dar această luminare nu vine la voia întâmplării și fără

nicio muncă. Se cere strădanie și stăruință.

La fel cum mării cercetători, Pasteur sau profesorul Marinescu ce a murit lângă microscopul său, la masa de obositoare căutări după mai multă lumină, tot astfel și servul lui Hristos trebuie să caute să găsească mărgăritarul cel prețios.

Să fim oameni ai cercetării mișgaloase și ai muncii neobosite. Printr'o cercetare superficială a lucrurilor nu vom ajunge la acea lumină care să ne facă în stare a conduce pe alții către cer.

Dar în afară de lumină, Dumnezeu așteaptă dela servii Săi sfințire și curățenie. Unind toate acestea cu consacrarea către Dumnezeu, El va folosi și această clasă de absolvire spre binele omenerii, a încheiat fratele D. Florea cuvântarea sa.

A urmat după amiază un simpoziu, la care au luat parte mai mulți frați, fiecare aducând un cuvânt de salutare sau o îmbărbătare pe cale pentru tinerii absolvenți.

Seara de Sâmbătă a fost hotărâtă pentru pregătiri în vederea serbării pe care clasa de absolvire avea să o dea Duminecă. Era atâta străduință, atâta atenție se dădea fiecărui lucru. Totul trebuia pus la punct cât mai bine. Toate țineau ca această serbare de rămas bun să iasă cât mai bine și să rămână ca o caldă și plăcută amintire.

Iată sosită și ziua de Duminecă dimineața. Clipă cu clipă ora de începere a serbării se apropie. Sala este frumos aranjată îmiind pe fiecare.

Oaspeții vin pe rând să-și ocupe locurile hotărâte. . . . . La ora anunțată, în cadența unui marș cântat la pian de fratele D. Dragomirescu, absolvenții își

Clasa absolvenților 1937—38.

fac intrarea într'un pas regulat. Privesc spre această grupă plăcută de tineri și gândul îmi fuge la părinții lor, cari pot să se bucure azi de alegerea pe care fiii lor și-au făcut-o în viață. Sunt opt: Mihai Radu, Knittel Iohann, Iordăchescu Gheorghe, Bilinski Leon, Dănău Barbu, Dumitrașcu Ioan, Sajtos Iosif, Cojea Vasile. In mersul lor cadențat prin sală, le vezi caracterizată hotărîrea de a duce o viață ordonată, regulată și în totul numai lângă Dumnezeu. In ochii lor se vede acel dor după curățenie și sfințire de sus.

După o rugăciune și o cântare de cor programul își începe desfășurarea lui armonioasă. Presărat cu cuvântări pline de avânt, cu poezii, coruri și muzică instrumentală, acest program a alcătuit un mănunchiu de amintiri dintre cele mai dăinuitoare.

Este atât de greu ca din această îmănunchere de frumos să poți scoate una mai presus decât alta. Fiece cuvânt rostit, fiecare notă de instrument a adăugat ceva în plus la această frumoasă serbare. Apoi corul școlii, sub conducerea sârguinciosului lui dirijor, fratele D. Dragomirescu, a dovedit, prin executarea cea atât de plăcută a grelei partituri ce o formează Cantata „Fiul pierdut” că prin cosacrare și muncă se poate ajunge cât mai sus. Inima fiecăruia a fost mișcată de melodiile cele atât de armonioase executate cu atâta grijă de coriștii și coristele Școlii Misionare.

Dar dacă urechea era plăcut impresionată de melodii și sunete alese, iar inima era mișcată de curente atît de simțite, rostite de clasa de absolvire, nu mai puțin ochiul își avea și el bucuriile sale. In față se putea vedea ținta clasei: „Cu Isus, ah, față'n față”, și motto: „Lucrare mare, judecată scurtă, biruință deplină”. Iar jos, pe masă, aleasa floare a reginei. Câte lucruri, câte hotărîri, câte dorinți și câte năzuinți nu stau

ascunse în cuvintele exprimate prin ținta și motto ales, cum și prin floarea ce s'au hotărît să și-o ia.

Este adevărat, o mare sarcină apasă asupra fiecărei clase de absolvire, cum de altfel asupra fiecăruia creștin, și anume de a vesti omenirii celei mari că judecata va avea loc. Dar în această mare și grea însărcinare tinerii noștri și-au zis că nu vor putea ajunge la biruință deplină decât numai dacă vor privi în față pe Isus prin ochiul credinței, ca astfel odată să aibă bucuria și fericirea de a-L privi în realitate în împărăția Lui.

Floarea reginei, de asemenea, prin catifelarea ei arată spiritul amabil, dulce, mângâietor, domol, cu alte cuvinte Spiritul lui Isus, pe care ei vroiau să-l descopere în lucrarea lor. Apoi faptul că această floare se găsește în locuri singuratică, în locuri prăpăstioase și stâncoase, râvna lor în ce privește lucrarea personală făcută cu multă abnegație și deplin sacrificiu. Că floarea nu are miros, voia să spună că ei și-au ales a face o lucrare tăcută, fără sgomot, fără trufie, îngâmfare și lăudărosie, ci numai pentru Domnul. Că este ca o stea, însemna pentru tinerii absolvenți că simt nevoia unei stele luminoase în viață și anume Lucefărul cel strălucitor care este Isus Hristos. Și apoi, fiindcă această floare poartă numele de floarea reginei

și-au zis că, privind continuu la această floare să nu uite că este datoria lor să prezinte continuu în lume caracterul regal al lui Isus.

Și așa, din bucurie în bucurie, prin surprizele plăcute ce ni le rezerva programul, am ajuns la punctul când fratele M. Manea, Președintele Conferinței Muntenia Vest, a rostit către tinerii absolvenți cuvântul de îndrumare în noua lor viață de aci înainte, arătându-le frumusețea vieții de creștin consacrat și alipit în totul de Isus.

După aceea a urmat predarea diplomelor, după care serbarea a luat sfârșit, anunțându-se începerea anului școlar următor la 15 Septembrie 1938, când sunt așteptați cu multă bucurie tinerii Comunităților noastre din toată țara să vină să urmeze cursurile acestei Școli Misionare.

Iubiți tineri, profitați de zilele de liniște ce ne mai stau în față și nu zăboviți de a veni la Școala Misionară!

V. Florescu

Vând mașini de tricotaie, diferite numere, noi și de ocazie; primesc orice fel de reparațiuni ce țin de această branșă. Dau și învățătură în scurt timp celor ce voiesc să învețe tricotaajul. De asemenea primesc orice comandă în ce privește branșa tricotaajului. Pentru informațiuni, doritorii se vor adresa printr'o carte poștală la adresa: Ilie Firică, strada General Eustațiu, 47, București 6 (Prin Ferentari).

VEȘTI PLACUTE

Din îndepărtatul dar în același timp frumosul Camerun mi-a sosit zilele acestea o scrisoare din cele mai încurajatoare din partea fratelui Ilie Curmătoreanu. Chemat de Dumnezeu, a plecat din România cu dorința de a se face de folos și altora cari nu au fericirea de a se împărtăși de binecuvântările creștinismului și a făgăduințelor lui Isus, și a găsi în Camerun inimi doritoare să afle calea mântuirii. Și aceasta îl face să lucreze cu râvnă și zel, într'un climat atât de neprielnic omului alb. Bunul Dumnezeu însă are grijă de toți copiii Săi, cari îi servesc cu toată inima și se sacrifică pentru vestirea adevărului Său în locurile cele mai grele.

Soția fratelui Curmătoreanu a trebuit însă să se întoarcă pentru un timp în Europa împreună cu copiii, a căror viață acolo era în primejdie, deoarece erau prea mici.

Din scrisoarea primită extrag următoarele rânduri:

„După cum ai auzit, soția mea a trebuit să plece. Incercări pe cari le suportăm cu bărbăție. . . . Găsim multă putere în împlinirea datoriei. Sunt mulțumit să primesc vești bune dela ai mei. Nu mă gândesc nicio clipă să părăsesc postul. Soția mea va putea să revină aici. Pentru copii este primejdios aici. Sunt boli cari îi seceră în 24 de ore. In afară de aceasta trebuie să-i ții toată ziua la umbră și să-i îndopi cu chinină. Soția mea însă se obișnuise bine cu climatul însă în situația în care se afla avea nevoie de o hrană cât mai bună. In timpul acela ne lipsea puțin hrana și era primejdios să mai rămână. Acum am o grădină destul de bogată. Eu sunt sănătos și plin de viață. N'am fost niciodată bolnav. Puțin guturaiu din când în când, asta nu-i nimic. Am o putere de muncă uriașă. Pare-se că sunt născut anume pentru acest climat. Imi convine de minune“.

Fr. Ilie Curmătoreanu, misionar în Camerun, în mijlocul elevilor săi.

Apoi în altă parte adaugă: „Soția îmi scrie din Elveția că fetița merge în picioare. Când vede pe fratele ei în brațele mamei, plânge, este geloasă. Inchid și eu ochii, am iluzia că-i văd, sunt mulțumit, și mulțumesc Domnului că sunt vii și sănătoși cu toții“.

Cât curaj și câtă îmbărbătare ne aduc aceste cuvinte ale misionarului nostru din Camerun. „Lucrarea printre negri este încurajatoare“, ne mai scrie el, vrând să ne îndemne și pe noi la o lucrare mai zeloasă mai ales în Campania de Toamnă în care am pășit în luna August.

Cetiți de asemenea și articolul

din Revista Festivă trimis special pentru Campania de Toamnă, de mult iubitul nostru misionar din Camerun.

Iubiți frați, nu uitați ca înaintea tronului de milă al lui Dumnezeu să amintiți și pe fratele Curmătoreanu împreună cu iubita lui familie, ca Domnul să-i binecuvinteze cu sănătate și putere spre a-și împlini lucrarea la care El i-a chemat.

Cei care doresc să-i scrie îi vor trimite scrisorile pe următoarea adresă: Ilie Curmătoreanu, Mis. Adv. Ndoumbi, par Bertoua, Cameroun, Africa.

V. Florescu

ANUNȚURI

Caut serviciu, la orice; am familie grea. Adresa: **Dracnica Paraschiv, Comuna Rădoești-Vale, jud. Teleorman.**

Fratele Gh. Dena, având o familie grea cu șapte copii, roagă pe cei cari ar dori să ia de suflet o fetiță de 6 luni, să scrie la următoarea adresă: **Gh. Dena, Comuna Traian, jud. Teleorman.**

Fratele Miron Babeș dorește a da de suflet două sau trei fete sănătoase. A se adresa: **Miron Babeș, Comuna Poarta-Bran.**

Mașini de tricotate, orice număr, se găsesc de vânzare la Dl. **Mihalache Iordache, Ploești, Str. Popa-Farkaș 48.**

Se aduce la cunoștință că fratele P. P. Paulini s'a stabilit cu domiciliul în Str. Olimpului No. 34, București V. Toată corespondența îi va fi trimisă pe adresa aceasta.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară
A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: **V. Florescu**

Prețul acestui număr lei 8.
Abonamentul pe un an lei 100.

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenație Petrescu 116. București, IV.

PAGINA GOSPODARULUI

Bolile animalelor

Morva

Morva e cunoscută în popor sub denumirea de răpciugă sau cârțiță. E încă una din grelele boale de cari pot suferi animalele. Primejdia aceasta e cu atât mai mare cu cât unele din aceste boli nu mai pot fi vindecabile, de aceea e o datorie a instrui pe gospodari să se ferească de aceste boli, pentru a nu li se molipsi animalele cum și familia lor.

Morva, (răpciuga), e o boală tot atât de primejdioasă, ca și turbarea. Se întâlnește mai ales la animalele cari au piciorul terminat printr'o singură unghie (copită). Astfel o întâlnim mai des la cai, măgari și catări. Nu sunt însă cu totul scăpate nici animalele rumeștoare și nici rumeștoarele cele mai mici, oile, și caprele, căci se poate întâmpla să se molipsească și ele.

Molipsirea se face prin balele amestecate cu lichidul ce se scurge de pe nasul animalului bolnav. De aceea în gospodăriile unde sunt prea multe vite, dacă numai una din ele s'a îmbolnăvit, e primejdie să se molipsească toate. De asemenea se pot molipsi de această boală și câinii sau pisicile cari au mâncat carne bolnavă de morvă.

După felul ei de manifestare, deosebim două feluri de morvă: morvă acută și morvă cronică.

Morva acută. — Acest fel de manifestare al morvei se întâlnește mai ales la măgari. Animalul bolnav de morvă acută are mare fierbințeală, temperatură 40—41,5 grade. E trist, caută să bea multă apă, dar n'are poftă de mâncare, se mișcă cu mare greutate. Mușchii picioarelor dinapoi încep să tremure iar peste 2—3 zile apar semnele principale ale bolii. Prima manifestare principală de cunoaștere a boalei este o

scursoare pe nas, un fel de muci de culoare galben-verzue, scurgându-se de pe una sau ambele nări ale animalului, lichid care uneori este amestecat cu firișoare de sânge.

Odată cu această scursoare din nas, pe pielea care căptușește partea dinăuntru a nasului vedem niște nodulețe sau răni cari nu se vindecă și cari pot găuri sgarciul dintre cele două nări. În același timp în partea de jos a sghiabului vedem o umflătură tare. Cele mai caracteristice semne deci de recunoaștere, după care putem să ne dăm seama că avem de-a-face cu morva, sunt cele trei: mucii din nas, gâlcile din sghiabul de jos și rănile din nări. Pe picioare în același timp apar niște umflături dureroase cari se ascund după 24—48 ore și apoi apar niște furuncule, cari la spargere lasă să curgă din ele un lichid galben bătând în cenușiu. Animalul începe să slăbească din ce în ce mai mult, boala se strânge și se așează pe plămâni după care dată animalul nu mai trăiește decât 8—10 zile.

Morva cronică. — Este forma cea mai răspândită a morvei (răpciugei). Peste 90% din cai au această boală. Ea se prezintă în două feluri: ca morvă a pielei și ca morvă a plămânului. La manifestarea morvei cronice la piele se observă în părțile corpului animalului unde pielea este mai subțire niște umflături de mărimea unei nuci. Perii în curând cad, pielea crapă iar din umflături se scurge un lichid (puroiu).

La forma morvei cronice pulmonare se deosebesc cam trei manifestări ale boalei. Morva nasală, laringo-traheală și pulmonară-adevărată. La forma nasală găsim cele trei semne de morvă acută. La morva laringo-traheală observăm umflături la înghițtoare. Dacă strângem cu mâna de

aceste umflături, animalul tușește și aruncă afară din gât un puroiu amestecat cu firișoare de sânge. Forma pulmonară a morvei cronice e cea care apare de prima dată la animalul care se îmbolnăvește. Este foarte periculoasă căci poate sta ascunsă.

Morva (răpciuga) e foarte primejdioasă, ea molipsește și pe om la care se manifestă sub forma pulmonară. Redau aci textul legii din Legea poliției Sanitare, luat de mine din revista Camerilor de Agricultură „Drumul Nou” pe 1937, care are următorul conținut în ce privește morva:

„Caii armatei, ai instituțiilor publice și instituțiilor particulare sau din herghelii mari, înainte de a fi scoși în vânzare, vor fi supuși la probe de diagnostic (descoperire a animalelor bolnave) determinate prin regulament. Intrebuintarea probelor de diagnostic este obligatoriu pentru toți caii bănuți de răpciugă, pentru caii birjarilor, căruțașilor, precum și pentru toți caii din serviciile publice. Animalele constatate chimic (după semnele arătate) bolnave de răpciugă se vor ucide imediat după constatare.

„Asemenea se vor ucide:

„a. Animalele bănuite prin simptome și cari la cercetări de diagnostic au arătat că sunt bolnave.

„b. Animalele bănuite de molipsire, dacă dau rezultate pozitive la două probe de diagnostic unul după altul.

„c. Animalele bănuite de răpciugă, când se găsesc sustrate de sub măsurile prescrise sau se va constata că izolarea nu este posibilă. Cadavrele moarte de răpciugă și ale celor ucise se vor distruge împreună cu pielea”.

Gospodarii pentru binele lor propriu sunt chemați a urma cu multă dragoste aceste prevederi legale. În ultimul timp știința medicală a descoperit un ser cu care se fac animalelor injecții și se poate constata dacă animalul este sau nu contaminat de morvă.

I. Dănețiu

În ziua de 13 Aprilie 1938, a adormit în Domnul, după o scurtă suferință, în etate de 59 de ani, fratele **Indricău Axentie**, membru al Comunității Apatelu, Județul Arad. S'a născut în Comuna Socodor — Arad în anul 1879, unde a stat până în al 33-lea an al vieții sale. A iubit adevărul de tânăr, astfel că la vârsta de 17 ani primește credința baptistă — cea adventistă nefiind cunoscută pe atunci prin aceste locuri — pe care o părește după o rodnică activitate de

10 ani, pentru a primi întreita solie în anul 1909, pe care a păstrat-o până la sfârșitul vieții sale. În anul 1909 părește dimpreună cu familia sa comuna sa natală și se stabilește în Comuna Sepreuși — Arad, unde rămâne timp de 15 ani. La data venirii lui aci, adevărul era cu totul necunoscut. Fratele Indricău însă, dimpreună cu neobosita lui soție, a înfruntat toate piedecile și greutatea de neînălțurat oricărui început și dând dovadă de credincioșie, înființează nu peste mult timp o frumoasă grupă de credincioși, constituită mai apoi în Comunitate, al cărei presbiter a fost tot timpul șederea sa în Sepreuși.

După 15 ani dela sosirea sa aci, părește și această Comună lăsând în ea o Comunitate cu peste 50 membri și se stabilește în Comuna vecină, în Apatelu, Arad. Peste puțin timp începe și aci lucrarea misionară, iar după o muncă de doi ani, înjghebează o a doua grupă de 8 persoane. Fratele Indricău a fost binecuvântat de Dumnezeu în toate, iar dânsul, drept recunoștință, a făgăduit Dom-

nului că atunci când în Comuna Apatelu vor fi 12 membri, va zidi o capelă pentru Domnul. Ținta membrilor a fost ajunsă astfel că fr. Indricău zidește în 1930—31 una din cele mai frumoase capele pe cheltuiulă proprie. Dânsul a lucrat mai departe cu aceeași râvnă și zel pentru Domnul, astfel că numărul membrilor la data încetării lui din viață, a ajuns în Comuna Apatelu la 45 de suflete.

Ar mai fi lucrat încă, deoarece cu ocazia adunării ținută la Arad în Februrie a. c. și-a pus drept țintă pentru 1938, să câștige 15 suflete pentru Domnul. Deși, la două luni dela această hotărâre, moartea nemiloasă l-a răpit din mijlocul familiei și fraților săi de credință, ținta a fost ajunsă, deoarece 16 suflete au fost primite în luna Aprilie în Comunitate. Aceeași lucrare a făcut-o și în Com. Sinte-Mare, unde cu ajutorul Domnului a pus bazele unui prim început de Comunitate. Astfel, fr. Indricău se poate socoti ca întemeietorul a trei Comunități, dintre cari două sunt printre primele Comunități de provincie din Conferința Banat-Crișana.

Cu ocazia înmormântării, fratele P. P. Paulini a ținut frumoase și înălțătoare predici din Cuvântul Domnului mulțimei adunate să aducă ultimul salut celui dispărut.

Înainte de ieșirea cortegiului din curte, din partea familiei s'au spus următoarele cuvinte:

„În viață ai luptat, ai suferit, ai avut bucuriile și fericirile tale. În timpul vieții tale tu ți-ai făcut datoria și cu toate că ai căzut pradă morții, tu te vei scula intonând cântecul de biruință al celor cari au biruit. În fața corpului tău neinsuflit, făgăduim solemn că vom urma pilda ta. Zicându-ți *adio*, rămânem în speranța unei revederi fericite în vecinicie. Du-te la odihnă, suflet bun și blând”.

Cortegiul în înaintarea sa s'a oprit în fața capellei A. Z. Ș. din Apatelu, zidită de el. Fr. P. P. Paulini a ținut o nouă cuvântare în fața unui public numeros. Erau adunate aci până la 500 de persoane, cari au ascultat sub cerul liber, aproape nemișcați, timp de o oră, Cuvântul lui Dumnezeu.

După această oră binecuvântată, cortegiul s'a îndreptat spre cimitir, unde au avut loc de asemenea două cuvântări ținute una de fr. P. Crișan, alta de fr. P. P. Paulini care a vorbit despre cortegiul celor vii care înaintează triumfător spre cetatea mult dorită.

Acolo sperăm să-l revedem și pe frațele nostru.

Pavel Crișan

În dimineața zilei de 8 Maiu 1938 a adormit în Domnul tânărul **Ionel Alexandrescu**, membru al Comunității București-Labirint, în etate de 14 ani și jumătate. Având fericirea să afile de mic calea adevărului s'a alipit cu toată inima lui de copil, de Mântuitorul. A fost un foarte sărguincios lucrător în

atelierul Editurii noastre, gata la orice și atent în tot ce i se dădea să facă. Un dor puernic îl stăpâna de a primi cât mai curând legământul, și atunci

când și-a văzut împlinit acest dor a spus: „Acum pot să mor, căci sunt împăcat cu Dumnezeu”. A fost un exemplu vrednic de urmat în ce privește râvna lui pentru Domnul. Nu era adunare la care el să nu fie la timp și nu era predică a cărei învățături să nu le soarbă cu nesătuie. Mai ales de când primise legământul, lucrul acesta se accentuase și mai mult, căci zicea: „Acum am obligații căci sunt membru, și trebuie să mă duc la fiecare adunare”. Și, iată, că la trei săptămâni după botez s'a îmbolnăvit de meningită. Totuși, oricât de grea i-a fost boala, oricât de grozave durerile prin cari a trecut săptămâni de-a-rândul, totuși parcă toate acestea nu făceau decât să crească și mai mult și mai frumos sămânța credinței ce se prinsese în inima lui. În rugăciunile sale zicea mereu: „Tată, ai milă de mine, ține-mă strâns legat de Tine și păstrează și pe părinții mei credincioși, ca să se măntuiască și ei”. De altfel în tot cursul bolii nu a încetat să se roage și să îndemne pe toți cari îl vizitau, să se roage pentru el.

Înainte de a închide ochii pentru ultima dată, a înălțat această rugăciune: „Dumnezeule Atotputernic, Părinte Sfânt, Tată iubitor! Te rog curată-mă prin sfânt sângele iubitului meu Mântuitor. Iartă-mi păcatele pe cari le-am săvârșit înaintea feței Tale sfinte. Ajută Te rog Părinte, lui tăticu și mămicăi cu sănătate și credință ca să fim împreună în împărăția Ta. Toate acestea Te rog prin Domnul Isus Hristos. Amin”. Apoi chemând pe măicuța lui iubită i-a zis: „Scumpă mamă, eu mor”, și după ce a sărutat-o a închis ochii.

Părinții au rămas cu nădejdea în înălțarea cu iubitul lor fiu în împărăția cerurilor, la tronul măririi Tatălui cu ocazia învierii dreptilor.

V. Tolan